

Վ. ԲԻԱՆԿԻ

ՊՈՉԵՐԸ

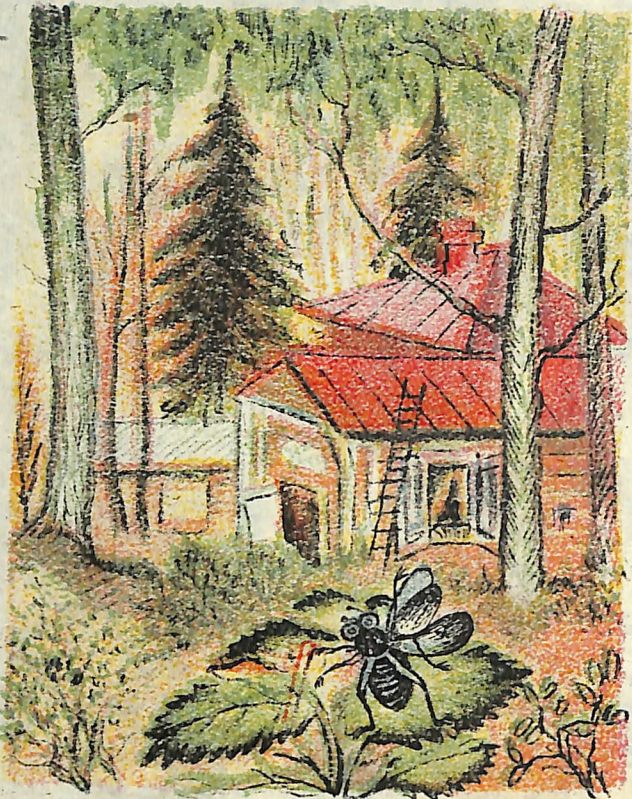
891.715

Բ-62

ՀԱՅՄԵՏՐԱՍ

ՀԼԿՅԵՄ ԿԿ ԿԻՑ ՄԱՆԿԱ-ՊԱՏ. ԳՐԱԿԱՆ. ԲԱԺԻՆ
ՅԵՐԵՎԱՆ 1940

F-62

Մի անգամ ճանճը յեկավ մարդու մոտ և
ասաց.

— Դու բոլոր գազանների տերն ես, ամեն

բան կարող ես անել: Այնպես արա, վոր յես
եւ պոչ ունենամ:

— Պոչն ինչի՞դ ե պետք, — հարցրեց մարդը:

— Գեղեցկութեան համար. ինչպես բոլոր
գազանների պոչն ե, — պատասխանեց ճանճը:

— Այնպիսի գազան չկա, վորի պոչը գե-
ղեցկութեան համար լինի: Իսկ դու առանց պոչի
եւ լավ ես սպրում, — ասաց մարդը:

Ճանճը շատ բարկացավ և սկսեց մար-
դուն ճանճրացնել. մեկ տեսար, յեկավ նրա
համեղ կերակրի վրա նստեց, մեկ եւ տեսար՝
քթի վրա բարձրացավ, մեկ մի ականջի մոտ
բզկաց, մեկ՝ մյուս ականջի: Շատ ճանճրացրեց,
եւ զխմանալու բան չեւ և մարդն ասաց.

— Դե լավ, այ ճանճ, թո՛ւր անտառ,
դաշտ, ամեն տեղ: Յե՛վ յեթե գտնես մի գա-
զան, թռչուն, կամ սողուն, վորի պոչը գեղեց-
կութեան համար լինի կախված, կարող ես վերց-
նել քեզ: Յես թույլատրում եմ:

Ճանճն ուրախացավ և պատուհանից դուրս
թռավ:

Այգու միջով թռչելիս նա տեսավ, վոր
տերևի վրայով մի խխունջ ե սողում:

— Խխունջ, այ խխունջ, պոչդ տուր ինձ, —

գոչեց ճանճը: — Բո պոչը գեղեցկության համար է:

— Ի՞նչ ես ասում: Ի՞նչ ես ասում, — պատասխանեց խխունջը: — Յէ: Իսկի պոչ ել չունեմ, սա ինձ փորն է: Փորս կուչ ու ձիգ եմ անում ու սողում: Յես փորավորիկ եմ:

Ճանճը տեսավ, վոր սխալվել է. թողեց հեռացավ:

Թռավ գետի մոտ և տեսավ ձկանն ու խեցգետնին, յերկուսն ել պոչավոր:

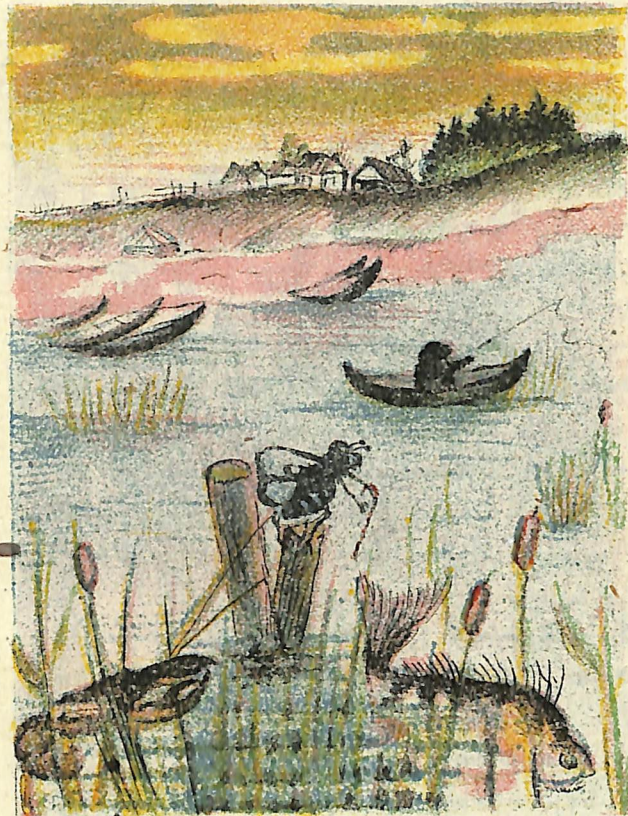
— Չկնիկ, այ ձկնիկ, պոչդ տուր ինձ: Բո պոչը գեղեցկության համար է, — ձայն տվեց ճանճը:

— Իսկի ել գեղեցկության համար չե, — պատասխանեց ձուկը: — Իմ պոչը դեկ է: Յեթե հարկեփոր ե գեպի աջ դառնալ, պոչս գեպի ձախ եմ ծռում, իսկ յեթե պետք ե գեպի ձախ դառնալ՝ գեպի աջ եմ դարձնում: Պոչս քեզ տալ չեմ կարող:

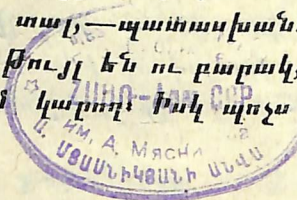
Ճանճը դարձավ խեցգետնին.

— Խեցգետին, պոչդ տուր ինձ:

— Չեմ կարող տալ, — պատասխանեց խեցգետինը: Վտաներս թույլ են ու բարակ, նրանցով թիավարել չեմ կարող: Իսկ պոչս լայն է

և ուժեղ: Հենց վոր պոչս չփայացնում եմ ջրին, առաջ եմ գնում: Չը՛փայ, չը՛փայ լողում եմ, վոր-

60804.67

տեղ հարկավոր է: Պոչս թիակի տեղ է ծառա-
յում:

Ճանճը թռավ անտառը և տեսավ, վեր ծառի
ճյուղին նստած է փայտփորիկը:

— Ա՛յ փայտփորիկ, պոչը տուր ինձ, —
ձայն տվեց ճանճը: — Քո պոչը դեղեցկության
համար է:

— Ա՛յ քեզ գիժ, — ասաց փայտփորիկը: —
Իսկ ծառն ինչպե՞ս փորեմ, ինձ համար կերա-
կուր գտնեմ, ձագերիս համար բուն շինեմ:

— Կտցով, — պատասխանեց ճանճը:

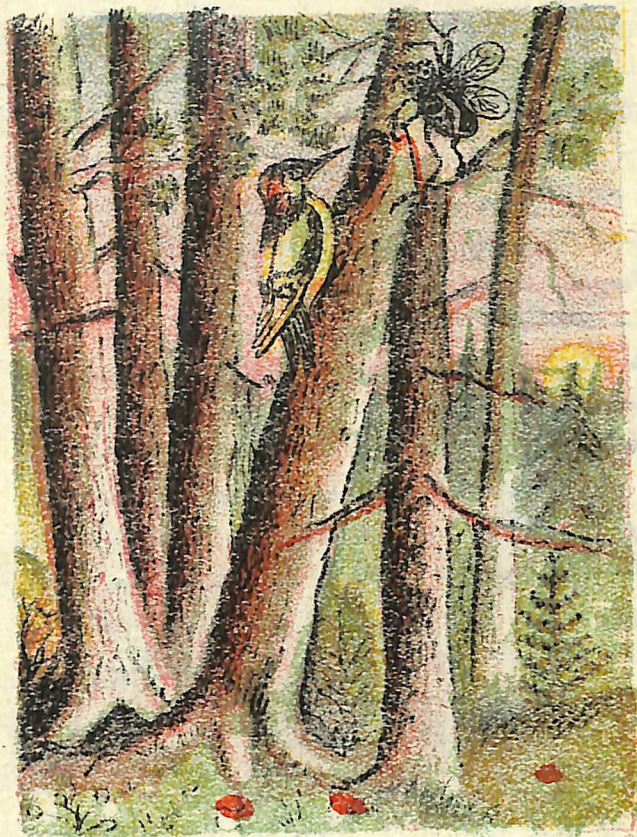
— Այո, կտցով եմ փորում, բայց առանց
պոչի յուր գնալ չեմ կարող: Մի տես, թե ինչ-
պես եմ փորում:

Փայտփորիկն իր ամուր, կոշտ պոչով հեն-
վեց ծառի կեղևին, մարմինը թափահարեց և
կտցով այնպես խփեց ճյուղին, վոր տաշեղները
զես ու դեն թռան:

Ճանճը տեսավ, վոր իսկապես փայտփորի-
կը փորելիս պոչի վրա յե հենվում և առանց
պոչի փորել չի կարող: Պոչը նրան իբրև հե-
նարան և ծառայում:

Ճանճը թռավ, դնաց:

Թփերի մեջ տեսավ այժյամին իր ձագերի

հետ: Այժյամն էլ փայտփորիկ, սպիտակ, փափլիկ
պոչ ունեւր:

Ճանճն ասաց.

— Այժամ, պոչդ տուր ինձ:

Այժամը վախեցավ:

— Ի՞նչ ես ասում, — ասաց նա: — Յեթե պոչս տամ քեզ, ձագերս կկորչեն:

— Բո պոչը ձագերի ինչի՞ն ե պետք, — գարմացավ ճանճը:

— Ինչպես չե, — ասաց այժամը: — Յերբ գայլն ընկնում ե մեր յետևից, յես վազում եմ անտառը, վոր թաքնվեմ: Չագերս ել իմ յետևից են վազում: Յերբ ծառերի յետևն եմ լինում, նրանք ինձ չեն տեսնում: Այդ ժամանակ յես իմ սպիտակ պոչը թափահարում եմ, ինչպես թաշկինակ, թե՛ «այտեղ, այտեղ վազեցեք»: Յերբ սպիտակ պոչս տեսնում են, վազում են իմ յետևից: Այդ ձևով բոլորս ել փախչում ենք գայլից:

Ի՞նչ աներ ճանճը. թռավ զնաց: Պատահեց աղվեսին:

Ի՞նչ լավ պոչ ունի աղվեսը: Փարթամ, դեղին, գեղեցիկ:

«Այս պոչն արդեն իմը կլինի», — մտածեց ճանճը:

Թռավ աղվեսի մոտ և գոռաց.

— Պոչդ տուր:

— Ի՞նչ ես ասում, այժամ, — պատասխա-

նեց արվեստը:—Առանց պոչի յես կկորչեմ: Յեթե
առանց պոչի լինեմ, շներն ինձ իսկույն կըրու-
նեն: Իսկ պոչով յես նրանց խաբոււմ եմ:

—Ինչպէս, — գարմացավ ճանճը: — Պոչով
ինչպէս կխաբես:

— Յերբ շները յեռեկցս ընկնեն և ինձ
հասնելիս լինեն, պոչս կծոնեմ դեպի աջ, իսկ
յես դեպի ձախ կիտարչեմ: Շները կտեսնեն,
վոր պոչս դեպի աջ ե ծոված, իրենք ել դեպի
աջ կվազեն: Յեվ մինչև կհասկանան, վոր սխալ-
վել են, յես արդեն հեռոււմ կլինեմ:

Ճանճը հասկացավ, վոր բոլոր զազանների
պոչերն ել պետքական են, ավերորդ պոչեր
չունեն վոչ անտառի, վոչ գետի կենդանիները:
Ի՞նչ աներ. թուով գեաց սուռն: Տուն հասավ և
մտածեց. «Մարդուց ձեռք չեմ քաշի: Այնքան
կձանձրացնեմ, մինչև վոր ինձ պոչ տա»:

Մարդը նստած եր պատուհանի մոտ և
դուրս եր նայում:

Ճանճը թուով, նստեց նրա քթին: Մարդը՝

չը վայ, իր գթին: Ճանճը թուով, նստեց նրա

Ճակատին: Մարդը՝ չը՛փայ, իր ճակատին: Ճան-
ճը թո՛ւով, նստեց ելի քթին:

— Հեռացիր ինձանից, ա՛յ ճանճ, — խնդրեց
մարդը:

— Չեմ հեռանա, — բղղաց ճանճը: — Ինչո՞ւ
ինձ ծաղրեցիր, ազատ պոչեր վորոնելու ուղար-
կեցիր: Յես բոլոր գազաններին ել հարց ու
փորձ արի. պոչերը գործի համար են:

Մարդը տեսավ, վոր ճանճն իրենից ձեռք
չի քաշելու, քիչ մտածեց ու ասաց.

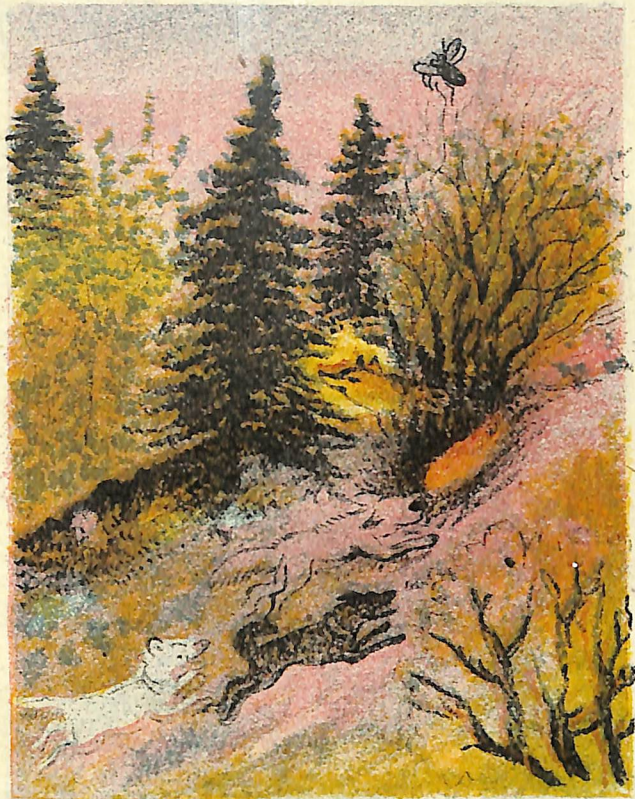
— Ճանճ, ա՛յ ճանճ: Տես, կովը նստած
է բակում: Գնա, հարցրու, թե պոչը նրա ին-
չին է պետք:

— Լավ, — պատասխանեց ճանճը, — կովին
ել կհարցնեմ: Իսկ յեթե կովն ել իր պոչն
ինձ չտա, քո հետքն աշխարհից կջնջեմ:

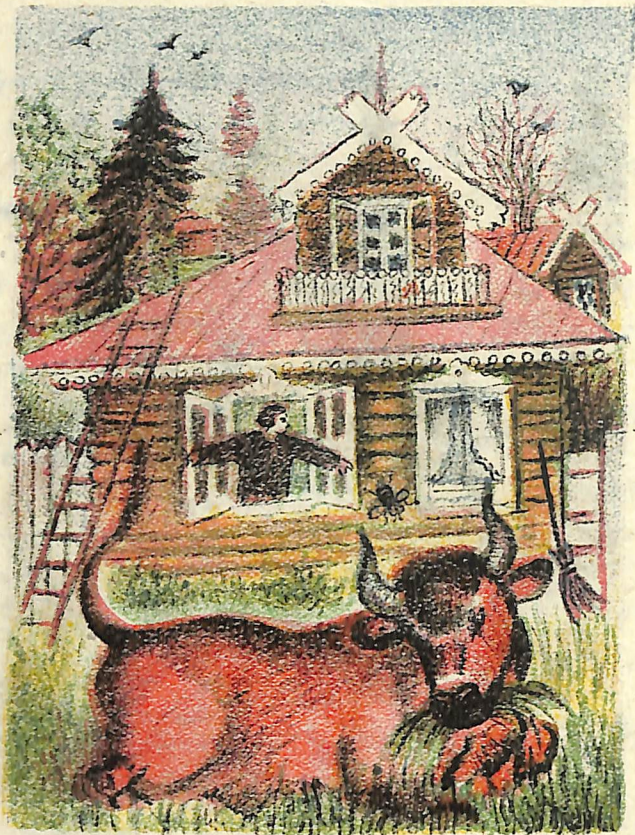
Ճանճը պատուհանից դուրս թռավ, նստեց
կովի մեջքին և սկսեց բղղալ, հարցնել.

— Կով, ա՛յ կով, պոչն ինչի՞դ է պետք,
կով, ա՛յ կով, պոչն ինչի՞դ է պետք:

Կովը լռեց, լռեց, հետո, վոր պոչը մեջքին
չխփեց, ճանճը տրորվեց:

Ճանճն ընկավ գետին, հոգին տվեց, վոտ
ները ցցեց:

Իսկ մարդը պատուհանից ասաց.
— Տեղն ե. մարդկանց մի ձանձրացրու,
գազաններին մի ձանձրացրու. Չահյա տարար:

Նկարները՝ Յու. Վանեցովայի
Քարգմանից՝ Հ. Հայրապետյան
Լեզվ. խմբագիր՝ Հ. Հարությունյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ան. Գառնաբաբայան
Էկոնոմիկա՝ Նկարիչ՝ Ան. Մխիթարյան
Սրբազրիչ՝ Մ. Յևոզնիկյան

Գրավիտի լիպոր՝ Բ—1159, Հրատ. 5264.
Պատվեր 435, Տիրած 5000
Հանձնված է արտատրուքյան 2/VI—1940 թ.
Մտորագրված է սպազր. համար 11/VI—1940 թ.
Հայպետհրատի տպարան, Յերևան, Լենինի 65

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0390439

ԳԽՆԸ 1 Ռ. 20. 4

2771
36791

В. БИАНКИ
ХВОСТЫ
Гиз Арм. ССР Ереван, 1940